

L'ESCLAVITUD

Il·lús és qui creu en la inexistència de l'esclavitud en el món. Àfrica i Àsia contenen esclaus en nombre de 4.000.000; i si considerem quina és la situació del «peón» en alguns llocs de Centre i Sur Amèrica (una de les pitjors formes d'esclavitud) veurem aquella xifra augmentar fins a 6 milions.

En els territoris d'Àsia i Àfrica colonitzats per potències europees, és veritat que no hi ha esclaus en el sentit estricte del mot, però la realitat és que són escassos els nadius lliures. La religió indígena, recolzada per les conveniències comercials de la potència colonitzant fan que aquella pobra gent no pugui fruit del dret més car a l'home. Allà tothom és esclau d'un sol amo: L'Estat colonitzador.

A la Societat de Nacions s'ha parlat, poc, de la trista situació de l'esclau; però encara s'ha fet menys per a donar-li una solució humanitària, i com a tal, justa. Sempre que s'ha posat sobre la taula l'afer de l'esclavitud, s'ha vist com era de tèrbol i les poques ganes que hi havia d'anar a tota pressa cap a l'única solució satisfactòria: rescat, educació i llibertat plena de l'esclau.

Abissínia, membre de la Societat de Nacions, prometé emprendre pel seu càrrec la supressió de tota forma d'esclavitud i també el comerç d'esclaus, tant per mar com per terra. La tasca és difícil puix l'esclavitud és recolzada per la religió i a la vegada és una font d'influència i d'ingressos pels governants.

En un report del govern francès es diu: «Els malaurats esclaus, portats des de l'altra banda del mar, la majoria són dones joves destinades als harems de l'Àrabia; l'altra part són joves qui ja en els primers anys d'existència, esdevingueren cunucs.»

El Major Darley escriu, referint-se als interminables viatges de les caravanes d'esclaus que van d'un mercat a l'altre: «vaig comptar més de cinquanta captius morts o moribunds a la cuneta de la carretera. Durant aquests llargs viatges, no hi ha qui es cuidi d'ells i aquells que no es porten l'alimentació només poden esperar una mort de fam i de set, o bé morir entre les urpes i els queixals de les feres. I parlo així perquè més d'una vegada m'ha calgut contemplar escenes com les relatades i que m'era del tot impossible de fer res per aquells desgraciats.»

El nombre de captius que anyalment són alliberats a Abissínia, és d'uns dos o tres cents, i encara és molt freqüent el cas que els propietaris es dirigeixen a Anglaterra pregant-li de «fer justícia» i que mani que els tornin els esclaus.

Àrabia ocupa el segon lloc en el tràfec d'homes i dones. Una

autoritat en aquesta matèria opina que «el promig d'esclaus portats a l'Àrabia durant el període d'aquests cinc últims anys, és de cinc mil anyalment. Hi ha homes, dones, infants i algun d'aquests éssers és d'origen anglès. Es el mestís.»

A Xina és florent l'esclavitud de les criatures. Un testimoni que ha passat més de vint anys al Tibet, remarca que «crueltats que amb un crit d'horror electrocutarien qualsevol nació europea, a Xina escassament desvetllen un petit comentari de commiseració. Asotar, penjar, vessar aigua bullent a les mans, amputar els dits, amordassar i lligar per a turmentar amb ferros vermells de foc, són fets correntment practicats sobre els nois.»

«Posaré només un exemple. Una noia fou penjada al sostre pels seus amos, de manera que la corda la sostenia pel munyó i pel turmell. En aquesta situació es passà tota la nit. El matí següent els membres d'aquesta noia estaven desconjuntats i fou necessària una amputació; amputació que fou portada a cap per mitjans expeditius.»

Hom s'indigne, hom gesticula i un parauleig s'aixeca cada vegada que es parla de la qüestió de l'esclavitud; i la pobra, Societat de Nacions carrega amb les culpes de tot. Però hom no es recorda dels esclaus si constanment no ens és tirada a la cara aquesta vergonya. I sobre tot, no endorsem aquesta qüestió a la Societat de Nacions perquè la solucionin d'acord amb els nostres sentiments d'homes lliures. La Societat de Nacions és, al seu torn, esclava de la diplomàcia; i el problema de l'esclavitud és una qüestió de dignitat humana.

A. INVERS

EL DIA

DIARI D'ESQUERRA REPUBLICANA

Redacció i Administració:
Cirera, 13 - Teléfon 342

PREUS DE SUSCRIPCIÓ:
A Manresa 2' ptes. el mes
A fora . . 2'50 » » »
El número corrent 10 cèntims

Anuencis comercials, esquel·les mortuòries i encaixos, a preus de tarifa.

Aquest número ha passat per la censura governativa.

CARNET

El silenci pot tenir diverses finalitats, múltiples valors i una incalculable infinitat d'intencions. Existeix el silenci respectuós que hom guarda en mòria d'un desaparegut. El silenci engoixós de l'estudiant davant del tribunal examinador. El silenci comprat, de l'encobridor davant del jutge, El silenci etern del mut i el silenci despectiu i fèrri d'el tòic.

Però hi ha encara un altre silenci. Hi ha el silenci d'unes publicacions davant l'aparició d'un contrincant més jove, més sà i més noble. Es el silenci del pànic i de la gelosia.

Amb motiu de l'estrena a Manresa d'una bellíssima producció de la «Ufa», es produí un fort escàndol entre el públic assistent a l'espectacle. Nosaltres volíem protestar per les indignants mutilacions de què hom fa objecte certs films de gran qualitat, però davant l'imbècilitat de la majoria; com ens atrevírem a demanar les cintes més senceres?

Es parla insistentment del problema de l'enllumenat públic. No sabem res dels tractes fets o per fer entre l'ajuntament i les companyies. Ni en volem saber res.

Als ulls del ciutadà que deambula, el gas es fa més agradable, més simpàtic i no es tan nociu als ulls, com l'electricitat.

Votem per l'enllumenat a base de gas.

També ens sembla haver sentit parlar d'una piscina municipal, en projecte. Ens plauria saber fins a quin punt s'han refredat les gestions fetes.

De les piscines cal parlar-ne a l'hivern; així, quan arriba, l'estiu ja les troba fetes.

A França, ha estat absolt un individu convicte i confés del crim de bigamia, que hom castigava generalment amb molta severitat. La bigamia ja no horroritza els jurats francesos, i bé cal que les coses vagin així, car no fóra lògic que en un país, on hom us deixa impunitament assassinar la pròpia muller, fos condemnat el desgraciat que cau en la idiòtica temptació de casar-se dues vegades.

L'advocat defensor usà d'aquests raonaments i exclamà, dirigint-se a l'acusat:

—Imbecil! Per què no esquartereu la vostra muller, abans de tornar-vos a casar? Com heu pogut sofrir aquest oblit? Sabieu de sobres que a França, hom absol el marit que mata la seva parella! Amic meu, hi han descuits imperdonables. Sapigueu que per haver negligit el simple requisit d'assassinar prèviament la vostra dona,

Comentaris a una absolució

La sentència dictada pel Tribunal del Var, absolut a Ricard Corbet, convicte d'haver donat mort a la seva mare, per a evitar-li els inútils sofriments d'una malaltia incurable, planteja novament un problema d'orde moral, que tot i haver-se debatut en diferents ocasions, sempre és d'actualitat i la seva solució es fa cada vegada més inajornable.

Els membres del Jurat sentenciador, han tingut en compte que el fet comés pel jove Corbet fou inspirat per una exacerbació del amor filial; el processat no fou més que l'agent conscient que precipità l'acció de la naturalesa, ja que tots els metges que foren consultats reputaren com a incurable la malaltia que tant terriblement la feia sofrir.

Sobre aquest fet, s'han suscitat tota mena de comentaris, des dels que blasmen implacablement i que lamenten aqueixa absolució que reputen monstruosa, fins als que entenen que l'acció del jove Corbet era lògica i humana.

Nosaltres no volem entrar en la procedència o improcedència de aquest fet concret, però sí que

creiem indispensable una aclaració en el vigent Codi Penal, permetent o eximint de responsabilitat el metge que davant d'un malalt que sofreix una enfermetat incurable precipiti el seu traspàs després, naturalment, de prèvies consultes amb altres companys de professió que oferissin garanties pels seus coneixements científics.

Aquesta acció, que nosaltres estimariem convenient i humanitària, evitaria, a l'ensens que molts casos de suïcidi que sumeixen les famílies en un doble dolor moral, l'horrible agonia de moltes enfermetats, que no donen altra esperança als pobres pacients, que sofrir i morir.

Ja sé prou, que una part de ciutadans imbuïts en prejudicis, aportarien ací els clàssics raonaments que ningú pot disposar de la vida aliena, però, aquests raonaments no tenen eficàcia i cauen per la seva pròpia base, si hom té en compte que fa justícia humana disposa de la vida de molts reus, amb beneplàcit d'aquesta part de ciutadans als quals ens referíem.

R.

Els homenatges a la Sra. Puigcerver

Continuant la tanda d'homenatges que per mutu acord amb la Comissió organitzadora vénen tributant a la venerable i excel·lent actriu manresana senyora Agueda Puigcerver, els elencs artístics d'aquesta Ciutat en els teatres llurs, diumenge vinent, correspon celebrar-lo els aficionats de la Cooperativa Obrera Manresana, els quals amb gran entusiasme representaran amb l'homenatjada un selecte i escullit programa de funcions.

«Mossen Janot», del plorat absent Angel Guimerà, posat en escena amb tot amor i propietat pels aficionats que, avui, gràcies, a nous valuosos elements, constitueixen un Quadre Artístic completíssim i admirable.

Després de la dita funció, és representarà per primera vegada una

hom pot condemnar-vos a reclusió perpètua.

Durant el festival de ràdiotelefonía celebrat a la nostra ciutat, on tan abundà l'estadística, hom va dir que a Manresa es publicaven quatre diaris. Nosaltres confessem que després de comptar-los dues vegades, només n'hi trobarem tres. Es que l'autor hi comptava encara «Diario de Manresa», o bé ja hi comptava El Dia que havia de sortir vuit dies després?

En aquest cas, moltes gràcies.

PROLIX

final comèdia catalana en vers i en un acte deguda a la ploma del nostre compatriota Josep Vives Coll, escrita expressament per a aquesta

fiesta. Clourà el programa una bella audició de ballets a càrrec prestigiosos Esbart Infantil de la Cooperativa.

Tots aquests actes, seran públics. El despatx de seients estarà en el cafè i en la porta d'entrada pel carrer de Puigterra.

Pels reconeguts mèrits de l'homenatjada, per la simpatia del Quadre Artístic i per la popularitat de la Cooperativa, és d'augurar que aqueixa festivitat assolirà un veritable èxit.

Accident a l'estació de Manresa-Alta

Mentre conduïa una màquina de maniobres a l'estació de Manresa Alta de la línia dels Catalans, el maquinista Ramon Badia, sofrí un accident que li produí la fractura de la manya dreta.

Fou auxiliat al Dispensari Municipal.